

**საქართველოს უზენაესი სასამართლო
განჩინება
საქართველოს სახელით**

საქმე №330210018002318321

საქმე №ას-394-2019

№ას-394-2019 დ-----ე

**3 მაისი, 2019 წელი
ქ. თბილისი**

**სამოქალაქო საქმეთა პალატა
შემადგენლობა:**

**ზურაბ ძლიერიშვილი (თავმჯდომარე, მომხსენებელი),
ბესარიონ ალავიძე, ნინო ბაქაძური**

საქმის განხილვის ფორმა – ზეპირი მოსმენის გარეშე

კასატორი – ნ---- დ-----ე (მოპასუხე)

მოწინააღმდეგე მხარე – გ----- ლ-----ე (მოსარჩელე)

გასაჩივრებული განჩინება – თბილისის სააპელაციო სასამართლოს
სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2019 წლის 11 იანვრის განჩინება

კასატორის მოთხოვნა – გასაჩივრებული განჩინების გაუქმება

დავის საგანი – უკანონო მფლობელობიდან უძრავი ნივთის გამოთხოვა

ა ღ წ ე რ ი ლ ო ბ ი თ ი ნ ა წ ი ლ ი:

სასარჩელო მოთხოვნა:

1. გ----- ლ-----ემ (შემდგომში – მოსარჩელე) სარჩელი აღძრა სასამართლოში ნ---- დ-----ის (შემდგომში – მოპასუხე) მიმართ უკანონო მფლობელობიდან უძრავი ნივთის გამოთხოვის შესახებ.

სარჩელის საფუძვლები:

2. მოსარჩელის განმარტებით, მის საკუთრებად საჯარო რეესტრში აღრიცხულია უძრავი ნივთი. საკუთრების უფლების დამადასტურებელი დოკუმენტია თბილისის სააღსრულებო ბიუროს განკარგულება.

3. მოსარჩელის კუთვნილ უძრავ ქონებას ფლობს მოპასუხე, რაც მესაკუთრის ნებას ეწინააღმდეგება.

მოპასუხის პოზიცია:

4. მოპასუხემ სარჩელი არ ცნო და მიუთითა, რომ თანახმაა, მოსარჩელეს აუნაზღაუროს მის მიერ გაწეული ხარჯი, რათა სადავო ბინა კვლავ დარჩეს მოპასუხის საკუთრებაში.

პირველი ინსტანციის სასამართლოს გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილი:

5. თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2018 წლის 22 ივნისის გადაწყვეტილებით სარჩელი დაკმაყოფილდა, სადავო უძრავი ნივთი გამოთხოვილ იქნა მოპასუხის უკანონო მფლობელობიდან და გამოთავისუფლებულ მდგომარეობაში ჩაბარდა მოსარჩელეს, რაც მოპასუხემ გაასაჩივრა სააპელაციო წესით.

სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილი და ფაქტობრივ-სამართლებრივი დასაბუთება:

6. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2019 წლის 11 იანვრის განჩინებით მოპასუხის სააპელაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდა, ხოლო გასაჩივრებული გადაწყვეტილება დარჩა უცვლელად შემდეგ გარემოებათა გამო:

7. სააპელაციო პალატამ გაიზიარა პირველი ინსტანციის სასამართლოს მიერ დადგენილი ფაქტობრივი გარემოებები, რომ მოსარჩელემ საკუთრებად საჯარო რეესტრში აღრიცხულია სადავო უძრავი ნივთი, საკუთრების უფლების დამადასტურებელ დოკუმენტია თბილისის სააღსრულებო ბიუროს №----- განკარგულება, დამოწმების თარიღია 13/12/2017წ.

8. მოსარჩელის კუთვნილ უძრავ ქონებას ფლობს მოპასუხე, რაც მესაკუთრის ნებას ეწინააღმდეგება.

9. სააპელაციო პალატამ აღნიშნა, რომ საქმის მასალების მიხედვით, 2018

წლის 21 ივნისს მოპასუხემ აღძრა შეგებებული სარჩელი, რომელსაც თბილისის საქალაქო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა კოლეგიის 22 ივნისის განჩინებით მიღებაზე ეთქვა უარი და ამავე განჩინებით მხარეს განემარტა, რომ განჩინებაზე შესაძლებელი იყო კერძო საჩივრის წარდგენა მისი გამოცხადებიდან 12 დღის ვადაში, რაც, როგორც საქმის მასალებით დგინდება, მოპასუხეს არ განუხორციელებია.

10. სააპელაციო პალატამ ყურადღებას გაამახვილა იმ გარემოებაზეც, რომ მოპასუხის წარმომადგენლის შუამდგომლობა საქმის განხილვის გადადების თაობაზე (იხ. 22.06.2018 წლის სასამართლო სხდომის ოქმი, 18:08:02 წთ.) დაყენებული იყო სწორედ შეგებებული სარჩელის წარდგენის გამო, თუმცა, ვინაიდან, სასამართლომ შეგებებული სარჩელის დასაშვებობაზე პროცესზევე იმსჯელა და უარი უთხრა მას მიღებაზე, სხდომის გადადების საფუძველი არ გამოიკვეთა და სასამართლომ მოსამზადებელი სხდომა გადაზარდა მთავარში.

11. ყოველივე ზემოაღნიშნულის გათვალისწინებით, სააპელაციო პალატამ არ გაიზიარა აპელანტის პოზიცია, რომ გასაჩივრებულ გადაწყვეტილებაში პირველი ინსტანციის სასამართლოს უნდა ემსჯელა შეგებებულ სარჩელზე, ვინაიდან, როგორც საქმის მასალებით დგინდება, სასამართლოს განჩინება, რომლითაც უარი ეთქვა მოპასუხეს შეგებებულ სარჩელს მიღებაზე, ძალაშია და იგი არ გასაჩივრებულა. ბუნებრივია, სასამართლო მიუღებელ სარჩელზე ვერ იმსჯელებდა. რაც შეეხება სასამართლო სხდომის გადადების თაობაზე შუამდგომლობას, სააპელაციო პალატამ განმარტა, რომ პირველი ინსტანციის სასამართლოს მიერ იგი მართებულად არ დაკმაყოფილდა, ვინაიდან, საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის (შემდგომ – სსკ) 216-ე მუხლის თანახმად, საქმის გადადება დასაშვებია კანონით გათვალისწინებულ შემთხვევებში, რაც მოცემულ შემთხვევაში მოპასუხის მიერ ვერ იქნა მითითებული, საქმე კი მომზადებული იყო მთავარ სხდომაზე განსახილველად.

12. სააპელაციო პალატამ განმარტა, რომ საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის (შემდგომ – სსკ) 170-ე მუხლის პირველი ნაწილის, 172-ე მუხლის პირველი ნაწილის მიხედვით, არამფლობელი მესაკუთრის მიერ უკანონო მფლობელობიდან ნივთის გამოთხოვის მართლზომიერებისთვის უნდა არსებობდეს შემდეგი წინაპირობები: ა) მოსარჩელე უნდა იყოს მესაკუთრე, ბ) მოპასუხე უნდა იყოს ნივთის მფლობელი და გ) მოპასუხეს არ უნდა ჰქონდეს ამ ნივთის ფლობის უფლება.

13. მოცემულ შემთხვევაში სააპელაციო სასამართლომ დაადგინა, რომ მოპასუხე წარმოადგენს სადავო უძრავი ქონების მესაკუთრეს, რაც დასტურდება საქმეში წარმოდგენილი ამონაწერით საჯარო რეესტრიდან, რომლის მიმართაც, სსკ-ის 312-ე მუხლის თანახმად, მოქმედებს უტყუარობისა და სისრულის პრეზუმფცია, ე.ი. რეესტრის ჩანაწერები ითვლება სწორად, ვიდრე არ დამტკიცდება მათი უზუსტობა. ამასთან, დადგენილია, რომ აპელანტი წარმოადგენს სადავო უძრავი ქონების მფლობელს და დადგენილია

ისიც, რომ აპელანტის მიერ სადავოდ არაა გამხდარი უძრავი ნივთის მოპასუხის საკუთრებად აღრიცხვის უფლების დამდგენი დოკუმენტის 2016 წლის 21 დეკემბრის სესხისა და იპოთეკის ხელშეკრულების კანონიერება და, შესაბამისად, საჯარო რეესტრის ამონაწერის სიზუსტე, რის გამოც მოსარჩელის საკუთრების უფლება სადავო უძრავ ნივთზე დადგენილად უნდა იქნეს მიჩნეული. ამავდროულად, სააპელაციო პალატამ აღნიშნა, რომ სსკ-ის 185-ე და 312-ე მუხლებით მხარეთა შორის გადანაწილებულია მტკიცების ტვირთი. რეესტრის მონაცემთა უტყუარობისა და სისრულის პრეზუმფცია შემძენს უადვილებს უფლების კანონიერების მტკიცების პროცესს. რეესტრის მონაცემთა უსწორობა და შემძენისათვის ამ ფაქტის ცოდნა მოდავე მხარემ უნდა ამტკიცოს, რაც აპელანტის მიერ მოცემულ შემთხვევაში ვერ იქნა რეალიზებული.

14. რაც შეეხება ვინდიკაციური სარჩელის დაკმაყოფილების ერთ-ერთ აუცილებელ პირობას, რომ მფლობელს არ უნდა ჰქონდეს ამ ნივთის ფლობის უფლება, სააპელაციო პალატამ მიიჩნია, რომ აპელანტმა სსსკ-ის მე-4 და 102-ე მუხლების შესაბამისად, ვერ შეძლო თავისი წილი მტკიცების ტვირთის რეალიზება და სასამართლოსათვის იმ მტკიცებულებების წარდგენა, რომლითაც დადასტურდებოდა სადავო ნივთზე მისი მფლობელობის მართლზომიერება.

15. სააპელაციო სასამართლომ განმარტა, რომ ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციის დამატებითი ოქმის პირველი მუხლის პირველი აბზაცის თანახმად, ყოველ ფიზიკურ ან იურიდიულ პირს აქვს თავისი საკუთრების შეუფერხებელი სარგებლობის უფლება. მხოლოდ საზოგადოებრივი საჭიროებისათვის შეიძლება ჩამოერთვას ვინმეს თავისი საკუთრება კანონითა და საერთაშორისო სამართლის ზოგადი პრინციპებით გათვალისწინებულ პირობებში. საქართველოს კონსტიტუციის 21-ე მუხლის პირველი პუნქტის თანახმად, საკუთრება და მემკვიდრეობის უფლება აღიარებული და ხელშეუვალია. დაუშვებელია საკუთრების, მისი შეძენის, გასხვისების ან მემკვიდრეობით მიღების საყოველთაო უფლების გაუქმება. მოცემულ შემთხვევაში, აპელანტის მიერ გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმების საფუძვლად მითითებული გარემოება, რომ გადაწყვეტილებაში არ არის ნამსჯელი მის მიერ წარმოდგენილ შეგებებულ სარჩელზე, რომელსაც სასამართლომ განსახილველად მიღებაზე განჩინებით უთხრა უარი და რომ სასამართლოს უნდა ემსჯელა საქმის განხილვის გადადებაზე, არ წარმოადგენს გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმების საფუძველს, რაზეც სასამართლომ ერთხელ უკვე იმსჯელა მითითებულ განჩინებაში.

16. მოცემულ შემთხვევაში დადგენილია, რომ საჯარო რეესტრის მონაცემების მიხედვით სადავო ქონებას მოცემული მდგომარეობით ჰყავს მხოლოდ ერთი მესაკუთრე და სწორედ ის ითხოვს აპელანტის უკანონო მფლობელობიდან უძრავი ქონების გამოთხოვას. შესაბამისად, სააპელაციო პალატამ მიიჩნია, რომ აპელანტის მიერ მოხმობილი გარემოებები ვერ განდება საქართველოს კონსტიტუციითა და საერთაშორისო კონვენციებით

აღიარებული ისეთი უფლების ხელყოფის საფუძველი, როგორიცაა საკუთრების უფლება. პალატამ განმარტა ისიც, რომ უფლებებისა და კანონიერი ინტერესების დაცვა უნდა ხორციელდებოდეს კანონიერების ფარგლებში და არა კანონმდებლობის მოთხოვნათა, სხვათა უფლებებისა და თავისუფლებების დარღვევის ხარჯზე.

17. სააპელაციო პალატამ მიუთითა, რომ სსკ-ის 168-ე მუხლის თანახმად, მესაკუთრის პრეტენზიის გამო ნივთის მფლობელობა წყდება, თუ მესაკუთრე მფლობელს წაუყენებს დასაბუთებულ პრეტენზიას. ამდენად, ვინაიდან არსებობს სსკ-ის 170-172-ე მუხლებით გათვალისწინებული ყველა წინაპირობები – (ა) მოსარჩელე უნდა იყოს მესაკუთრე, ბ) მოპასუხე უნდა იყოს ნივთის მფლობელი და გ) მოპასუხეს არ უნდა ჰქონდეს ამ ნივთის ფლობის უფლება), საქალაქო სასამართლომ მართებულად მიიჩნია, რომ გ----- ლ-----ის სარჩელი უნდა დაკმაყოფილებულიყო და ნ---- დ-----ის უკანონო მფლობელობიდან გამოთხოვილიყო სადავო უძრავი ქონება.

18. ამდენად, სააპელაციო პალატამ მიიჩნია, რომ სააპელაციო საჩივარში მითითებული გარემოებები კერ გახდება საქართველოს კონსტიტუციითა და საერთაშორისო კონვენციებით აღიარებული ისეთი უფლების ხელყოფის საფუძველი, როგორიცაა საკუთრების უფლება. უფლებებისა და კანონიერი ინტერესების დაცვა უნდა ხორციელდებოდეს კანონიერების ფარგლებში და არა კანონმდებლობის მოთხოვნათა, სხვათა უფლებებისა და თავისუფლებების დარღვევის ხარჯზე. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, სააპელაციო სასამართლო დაეთანხმა პირველი ინსტანციის სასამართლოს შეფასებებს და დასკვნებს საქმის ფაქტობრივ და სამართლებრივ საკითხებთან დაკავშირებით, შესაბამისად, არ არსებობს გადაწყვეტილების გაუქმების საფუძველები.

კასატორის მოთხოვნა და საფუძვლები:

19. სააპელაციო სასამართლოს განჩინებაზე მოპასუხემ შეიტანა საკასაციო საჩივარი, მოითხოვა მისი გაუქმება და სააპელაციო საჩივრის დაკმაყოფილება შემდეგი საფუძვლებით:

20. კასატორმა განმარტა, რომ სააპელაციო სასამართლომ იმსჯელა სარჩელის საფუძვლიანობაზე და არ შეუფასებია სააპელაციო საჩივარში მითითებულ დარღვევებზე. მოცემულ შემთხვევაში ძირითადი და შეგებებული სარჩელის განხილვა უნდა მომხდარიყო ერთობლიობაში და არა ცალ-ცალკე.

21. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2019 წლის 10 აპრილის განჩინებით საკასაციო საჩივარი მიღებულ იქნა წარმოებაში, სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 396-ე მუხლით და ამავე კოდექსის 391-ე მუხლის შესაბამისად, დასაშვებობის შესამოწმებლად.

ს ა მ ო ტ ი ვ ა ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი:

22. საკასაციო სასამართლომ, სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე მუხლის შესაბამისად, შეამოწმა საკასაციო საჩივრის დასაშვებობის საკითხი და თვლის, რომ იგი დაუშვებლად უნდა იქნეს მიჩნეული შემდეგ გარემოებათა გამო:

23. სააპელაციო სასამართლომ დაადგინა, რომ მოსარჩელის საკუთრებად საჯარო რეესტრში აღრიცხულია სადავო უძრავი ნივთი, საკუთრების უფლების დამადასტურებელ დოკუმენტია თბილისის სააღსრულებო ბიუროს №----- განკარგულება, დამოწმების თარიღია 13/12/2017წ.

24. მოსარჩელის კუთვნილ უძრავ ქონებას ფლობს მოპასუხე, რაც მესაკუთრის ნებას ეწინააღმდეგება.

25. სააპელაციო პალატამ აღნიშნა, რომ საქმის მასალების მიხედვით, 2018 წლის 21 ივნისს მოპასუხემ აღძრა შეგებებული სარჩელი, რომელსაც თბილისის საქალაქო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა კოლეგიის 2018 წლის 22 ივნისის განჩინებით მიღებაზე ეთქვა უარი და ამავე განჩინებით მხარეს განემარტა, რომ განჩინებაზე შესაძლებელი იყო კერძო საჩივრის წარდგენა მისი გამოცხადებიდან 12 დღის ვადაში, რაც, როგორც საქმის მასალებით დგინდება, მოპასუხეს არ განუხორციელებია.

26. სააპელაციო სასამართლომ დაადგინა, რომ აპელანტს უძრავი ნივთის მოსარჩელის საკუთრებად აღრიცხვის უფლების დამდგენი დოკუმენტის – 2016 წლის 21 დეკემბრის სესხისა და იპოთეკის ხელშეკრულების კანონიერება სადავოდ არ გაუხდია.

27. წინამდებარე საკასაციო საჩივარში მხარემ განმარტა, რომ სააპელაციო სასამართლოს არ შეუფასებია სააპელაციო საჩივრის არგუმენტები, რომლებიც ეხებოდა შეგებებული სარჩელის მიღებასა და საქმის განხილვის გადადების მოთხოვნას.

28. საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ სამოქალაქო საპროცესო კოდექსი გარკვეულ შეზღუდვებს აწესებს საკასაციო საჩივრის დასაშვებობასთან დაკავშირებით, კერძოდ, 391-ე მუხლის მეხუთე ნაწილის შესაბამისად, საკასაციო საჩივარი ქონებრივ ან არაქონებრივ დავაზე დასაშვებია, თუ კასატორი დაასაბუთებს, რომ: ა) საქმე მოიცავს სამართლებრივ პრობლემას, რომლის გადაწყვეტაც ხელს შეუწყობს სამართლის განვითარებას და ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბებას; ბ) საქართველოს უზენაეს სასამართლოს მანამდე მსგავს სამართლებრივ საკითხზე გადაწყვეტილება არ მიუღია; გ) საკასაციო საჩივრის განხილვის შედეგად მოცემულ საქმეზე სავარაუდოა მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან განსხვავებული გადაწყვეტილების მიღება; დ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება განსხვავდება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან; ე) სააპელაციო სასამართლომ საქმე განიხილა მატერიალური ან/და საპროცესო სამართლის ნორმების მნიშვნელოვანი დარღვევით, რასაც შეეძლო არსებითად ემოქმედა საქმის განხილვის შედეგზე; ვ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება

ეწინააღმდეგება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციას და ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს პრეცედენტულ სამართალს; ზ) გასაჩივრებულია სააპელაციო სასამართლოს მეორე დაუსწრებელი გადაწყვეტილება ან განჩინება დაუსწრებელი გადაწყვეტილების უცვლელად დატოვების თაობაზე.

29. საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ წარმოდგენილი საკასაციო საჩივარი არ არის დასაშვები სსსკ-ის 391-ე მუხლით გათვალისწინებული არც ერთი ზემოთ მითითებული საფუძვლით.

30. მოცემული საქმის მასალებიდან ირკვევა, რომ 2018 წლის 21 ივნისს მოპასუხემ აღძრა შეგებებული სარჩელი მოსარჩელის მიმართ და მოითხოვა სადავო უძრავი ნივთის კეთილსინდისიერი ფლობისას მის გაუმჯობესებაზე დახარჯული თანხის ანაზღაურება.

31. საქალაქო სასამართლოს 2018 წლის 22 ივნისის სხდომაზე მოპასუხემ იშუამდგომლა, მის მიერ შეგებებული სარჩელის წარდგენის გამო, საქმის განხილვის გადადების შესახებ.

32. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა კოლეგიის 2018 წლის 22 ივნისის განჩინებით შეგებებულ სარჩელს უარი ეთქვა მიღებაზე და მხარეს განემარტა, რომ განჩინებაზე შესაძლებელი იყო კერძო საჩივრის წარდგენა მისი გამოცხადებიდან 12 დღის ვადაში. შეგებებული სარჩელის ავტორს აღნიშნული განჩინება კერძო საჩივრით არ გაუსაჩივრებია. ამავდროულად, მოპასუხეს უარი ეთქვა საქმის განხილვის გადადების შესახებ.

33. დასაშვებ და დასაბუთებულ საკასაციო პრეტენზიად ვერ შეფასდება კასატორის არგუმენტი, რომ სააპელაციო პალატას არ უმსჯელია სააპელაციო საჩივრის იმ საფუძველზე, რომლითაც მხარე სადავოდ ხდიდა საქმის განხილვის გადადების შესახებ შუამდგომლობაზე უარის თქმის კანონიერებას.

34. საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ საქმის განხილვის გადადების საპროცესო შესაძლებლობას ითვალისწინებს სსსკ-ის 216-ე მუხლი, რომლის თანახმად საქმის განხილვის გადადება დასაშვებია მხოლოდ კანონით გათვალისწინებულ შემთხვევებში, გონივრული ვადით.

35. კანონის მითითებული დანაწესი გულისხმობს, რომ სასამართლო უფლებამოსილია, სხვა დროისათვის გადადოს კანონის მოთხოვნათა დაცვით დანიშნული სასამართლო სხდომა, თუ არსებობს ისეთი ობიექტური გარემოება, რომელიც ამართლებს საქმის განხილვის ვადის დახანებას და არ ემსახურება მის გაჭიანურებას. იმ შემთხვევაში, როდესაც მხარე მოითხოვს საქმის განხილვის სხვა დროისათვის გადადებას, იგი ვალდებულია, სსსკ-ის 102-ე მუხლის შესაბამისად, სარწმუნოდ დაასაბუთოს საკუთარი მოტივების საფუძვლიანობა. მხარის მიერ მოყვანილ არგუმენტებზე საბოლოო გადაწყვეტილებას იღებს სასამართლო, რომელიც უარს ეტყვის მხარეს საქმის გადადებაზე, თუ ვერ დარწმუნდება სასამართლო პროცესის გადადების წინაპირობათა მართებულობაში. საქმის განხილვის სხვა დროისათვის გადადებაზე მსჯელობისას სასამართლო ვალდებულია, გაითვალისწინოს საპროცესო ეკონომიის პრინციპი და მხედველობაში მიიღოს მეორე მხარის

ინტერესი, ისარგებლოს ეფექტური, სწრაფი მართლმსაჯულებით.

36. მოცემულ შემთხვევაში სააპელაციო სასამართლომ მართებულად აღნიშნა, რომ მოპასუხის წარმომადგენლის შუამდგომლობა საქმის განხილვის გადადების თაობაზე (იხ. 22.06.2018 წლის სასამართლო სხდომის ოქმი, 10:08:02 წთ.) ეფუძნებოდა მის მიერ სწორედ შეგებებული სარჩელის წარდგენას და მასზე რეაგირებისათვის დროის გამოყოფას. შესაბამისად, შეგებებული სარჩელის მიღებაზე უარის თქმის პირობებში საქმის განხილვის გადადების არანაირი საჭიროება აღარ არსებობდა.

37. საკასაციო სასამართლო სრულად იზიარებს გასაჩივრებული განჩინების მსჯელობას ვინდიკაციური სარჩელის დაკმაყოფილების ნაწილში, რაც წარმოდგენილი საკასაციო საჩივრით სადავოდ არ გამხდარა.

38. ამდენად, სააპელაციო სასამართლოს მიერ საქმე არ არის განხილული მნიშვნელოვანი მატერიალური ან/და საპროცესო დარღვევებით, ვერც კასატორი მიუთითებს რაიმე ისეთ დარღვევაზე, რომელსაც შეეძლო არსებითად ემოქმედა საქმის განხილვის შედეგზე, რის გამოც საკასაციო საჩივარს არა აქვს წარმატების პერსპექტივა.

39. კასატორმა ვერ დაასაბუთა, რომ სააპელაციო სასამართლოს მიერ მიღებული გადაწყვეტილება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციასთან და ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს პრეცედენტულ სამართალთან წინააღმდეგობაში მოდის.

40. ამასთან, საკასაციო საჩივრის განხილვისა და საკასაციო სასამართლოს ახალი გადაწყვეტილების მიღების საჭიროება არ არსებობს არც სამართლის განვითარებისა და ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბების აუცილებლობის თვალსაზრისით (იხ. სუსგ 19.01.2019წ. საქმე №ას-373-2019) და არც იმ საფუძვლით, რომ საკასაციო სასამართლოს მსგავს საკითხზე ჯერ არ უმსჯელია და გადაწყვეტილება არ მიუღია. შესაბამისად, მოცემულ საქმეზე არ არსებობს ვარაუდი, რომ საკასაციო საჩივრის განხილვის შემთხვევაში მოსალოდნელია საქართველოს უზენაესი სასამართლოს უკვე არსებული პრაქტიკისაგან განსხვავებული გადაწყვეტილების მიღება.

41. ამავდროულად, გასაჩივრებული გადაწყვეტილება არ განსხვავდება საკასაციო სასამართლოს მიერ დადგენილი პრაქტიკისაგან.

42. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე მუხლის საფუძველზე, საკასაციო სასამართლო არ არის უფლებამოსილი, დაუშვას წარმოდგენილი საკასაციო საჩივარი, რის გამოც მას უარი უნდა ეთქვას განხილვაზე.

43. სსსკ-ის 401-ე მუხლის მეოთხე ნაწილის თანახმად, საკასაციო საჩივრის დაუშვებლად ცნობის შემთხვევაში პირს დაუბრუნდება მის მიერ გადახდილი სახელმწიფო ბაჟის 70 პროცენტი. ამდენად, საკასაციო პალატა თვლის, რომ კასატორს უნდა დაუბრუნდეს სახელმწიფო ბაჟის სახით ნ--- დ-----ის სახელით გ----- ღ-----ის მიერ 2019 წლის 8 აპრილს №----- საგადახდო დავალებით გადახდილი 150 ლარის 70% – 105 ლარი.

ს ა რ ე ზ ო ლ უ ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე, 401-ე მუხლებით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. ნ---- დ-----ის საკასაციო საჩივარი დარჩეს განუხილველად დაუშვებლობის გამო.

2. კასატორ ნ---- დ-----ეს (პირადი №-----) სახელმწიფო ბიუჯეტიდან (ქ.თბილისი, „სახელმწიფო ხაზინა“, ბანკის კოდი TRESGE22, მიმღების ანგარიშის №200122900, სახაზინო კოდი 300773150) დაუბრუნდეს სახელმწიფო ბაჟის სახით ნ---- დ-----ის სახელით გ----- ღ-----ის მიერ 2019 წლის 8 აპრილს №----- საგადახდო დავალებით გადახდილი 150 ლარის 70% – 105 ლარი.

3. საკასაციო სასამართლოს განჩინება საბოლოოა და არ გასაჩივრდება.

თავმჯდომარე

ზ. ძლიერიშვილი

მოსამართლეები:

ბ. ალავიძე

ნ. ბაქაძური